

Ov štavvarja.

No je bin jenkret pre-
 možen grof, ki je jemu
 tri sine; dva sta bila
 grofa, starej in drug;
 ta mlaj je bin pa
 romab; no ga za norca
 mel, de je nor, primno-
 jen; in ni druga delov
 kover po italij oboli
 živine hotel, jo komve-
 val, ji klavu, postki-
 noval; in je bin var
 ostan, pa se je opust
 ni vtu; in so mu tu
 zbral ime: Za ostan
 štavvar. Zakaj on ni
 porajtov, če se je tu
 kovi vrčka vžal no nem,

nei se ni mēm,
tu je voče umaru, je
tu' zašafou: Se morjo
privit, ta paru veier
naj starej vahtet na
grof, drug veier rēv'i,
in trēt veier naj ta mlajš.
Wej prive tist veier, ko
more jet ta starej vahtet,
ga je zašl zlo verket,
kaj ho tam na pogrob.
Tu je zeier stens mlajš
in gliaht. Ta mlajš
brat prav: Le peji, kaver
ho na mene parib versta
kom žē ion! - Na grem
za nobene vnerje. - in
ta stari' brat je le gliaht
in proru ga: Koll
ti vam? Koll ti vam
peji? On se je pa re le
nile brann, že veku: 2

Ne grem za nobene dnarje.
Potlej ga je le preprom,
in sta zglizala za redem
sto golinarjev, de je tön
ta mlajš na pogreb na
vahto.

Prive neier pa gre, in
stoji tam pri grob, k'je
anajta uva obila, se pa grob
odpre. Voie prav: Ali
si to? sin pa: sem. In
mu roka en klabuh in reie.
Kaver ga boi na glavo djan,
kjer si boi zmiru, tam
boi najenkrat. Sedaj si
pa se opravil. Le peji!

In ta sin gre domu in kar
u stalo pa se vol uleze in
zapi. In te dva brata
komej caketa, de se je vit
neredu. In gredo varj

uitalo: Ali je še živ brat,
ali ne? ali ga je ta star
povroču? In ta brat je
lepo span uital. Ga vavj
praviča: No kako je bilo?
In ta pravi: V'ioj je že
je Mo. Drev, drev bo bog
pomagej. In ta srečniza
brata je še kuyji kerbêho,
ko bi mogel iti vabitat
očet, In žuêo je stem
mlajšim glihat: Kolik ti
nam? peji namest me,
ne je v'ioj ti! Majji
brat prav: To se ne stri
žanobêne vvarje. In ga je
le proru, proru, tako doug,
tako doug, de sta le zgihala
za vvanjnt sto golvinarjev.
In ta naj mlajši in gre
met vabot svojga očeta
na pogreb.

Je bila ura anajst je že
stan tam, kar ura odlije,
in se grob odpre. In oče
pravi: Ali ni to? pravi:
Ja, včasih pravi: Tulej
'mai parstan, ko ga hoj
na parit natalonu, kar
hoj spovnu, to hoj jenu!
no, ni že upravit, se peji!
hne lepo namu, utalo,
voli leje, na zasm.

Ja starejša brata komej
čakata, ve se je naradu
mit, barj letita utalo
gledat, al' je se živ, al'
ga je včasih grobnu. In
priveta utalo, je lepo
span, sgarj ga pravi:
No, kako je blo? - No,
je reku, je že blo ga,
prestat.

In potem je paršu veier,
Je sam son za sebe na
vaktu; in gre, ko je tla
anajst ura je že bin
pri grob; ko anajsta
ura odbije, se spet odpre
grob, in voče prav: Al'
si to? sin se oglas: Ja,
No, voče prav: To mas
ano mojno inarjev, jih
nuer koker dci, ti jih
n'kol zmanhal na to!
Se jeji, si že opravil?
In sin gre lepo vasmu,
vitalo, se ulže na portlo,
mirno zaspi. Starejša
komej čakata, Je se je van
narēvu; in barj leta u-
italo: Al' je se živ
mlajš brat, al' ne? al'
ga je povrōbu ta star?

On je lepo vprašal. Ga prašal:
sata: no, koliko je je pa
n'côj t'lo? Gho, vprašal,
je že t'lo zaprelet.
Zveč je pa jemu vlabuh,
parstan in vnarje, ko
mu je voče van; jên
tu te vnarje kar sta mu
brata vata za tón, ko je
són namest nek na vahto,
teh tórej devetnajstô.

On potlej potem je bil an
star kralj k'je jemu
svoje kraljestvu, pa ano
samo hčér. On je reku:
Jaz s'm se naveličov teh r'ci.
On je ukazov tri klapre
sivob grabi in kopet, in
zavrn je naprav an lep
gank, in je van publicerat.

Kēr hō prijāhou in Je ho
ta grabiņ preskvoiu skojnam
skojnam hō jēmo kragistu
in mojo hēr ~~z~~ ženo!

In prive tist dan, so ški
mi grofi, generali skonji,
jen tuv' te dva brata, grofa,
sta šla: ta mlajš brat je
stal na prag uštal: in jeh zē

za norca jēmu. No, man,

koga lota ušva, sta
prekilova, del' vaj' kēr
preskvoiu ta grabiņ.

In bratama se je nīla za
špot žvēl, ko sta bīla
grofa: in ta mlajš brat
pa ōrnan starvar.

In gresta naprej.

Kader oš jiveta, ta
mlajš brat pa natahne
voj' parsten na parst.

On si zmisli: Takšne
guont, koker ta nar lepi
general, in taiga vojna,
ve bo ion koker blisk.
On se usel na vojna,
dene kluk na glavo. On
zmisli: Najenkret bi
rad tam bin. Kar na
senkret prileti kje.
Zakaj tam je imela tita
primjerna gank že
narejen, ve je gori stela,
ve bo zamerkala in
spoznala tistga kjer bo
preskocin ta gradn.
On ta stvarar prileti
kje, jih je bo strašno
velik, so premenaval
kjer bi preskocin ta gradn
voljeviti se ni upon. On
ta od veli zaupije:

Prostar za jeni ga moža!
In kar priti ne kvojna
iz svojim spôrom; in pre-
skoč evrat in ko blisk, hiter
naprej in ritusk nezaj;
in kar zavije kvojna;
tel' nei, men nei, pa je
sou. In ta princêrna ni
nei vêla, kdo je bin in
haj, ga ni poznala, bla je
glah takia ko prej. In
krâlj prav preke svoj
niêr: Zvej pa nei ne vêla
kdo je je bin ta clouk,
sile ihan in lep je bin.
In ta krâlj je van udrug
van publiêrat: De nej
miêjo spet uri tit, ko
so unkrat bli, de hojo gra-
bi prestôil. In ta
ôrvan štavvar je uzer
parten z rove, in Maluk

z glave; je bil gluh tak
ko prej in gre vanu na
kar ušlo, in ušel na prag
stoji, ko priveta njego brata,
grofa van vrah iz vojnim
konjarn, se jima je široko
smejav in za norca jih
jemu: ker je preskoci
vaj ta grabn, menje no,
bevn, mi dva sta prekilo,
va! Jema dvema bratoma
se je to za velik zvel, ker
sta bla grofa, ta na ovan
stalar k. jih je za norca
jemu. In met pride tist
car, koker je ta star krabj
van van publicirat, se bojo
met ili skakat cez ta grabn.
In met gresta te dva brata,
in mi vangi kar jih je preo
blo poskusit vojo nreio ker
bi preskoci grabn. In ta
ovan stalar jih je jemu
met za norca: po koga gresta,

je reku, sej ho an drêk z
vama, ho sta prekilova!
Yema vema se je pa nile
za velik žvêl, ho sta bla ime,
nitna in grafa, ta pa ôrran
štavvar. Ho oživeta, spet
natačne ta mlaji svoj parstan
na rôko, jen se spet spovne:
tak govt kotêr ga ima ta
nar govj general; in tak ga
kvojna kotêr blisk, vo use
to je jemu. An kar vene
klabuk na glavo in se spov,
ne: rôin be rav tam
hin. An perleti tej kêr
je princjerna stola na
titin genk. An je rêlla!
Nou ga bom pa holj za,
mêrkala, kêr je ta, ho ho
presluvoiu grabin. Jen ta
štavvar zaupje: Plar za
jenga moza! Kar niter
presluoč grabin najnej
kotêr blisk, jen rôin nezaj

ritemb. Ta princerna o
titm hpu plane in ga po
li opvasne, in potlej prav
svojim oēt: Zveš im ga pa
že zacaknala, že ga bom
pa že poznala kdo je ta
človek. Ta stvarar pa kar
vōn zavije nojnem, tel
nei, men nei, pa je ion.

Pa je užel parstan zroče,
blakut zglave, je hui tak ko
prej. In grē varnu, grē vitalo.
Je že itau na prag, ko ujezo?
na dva brata priveta za njim
varnu, in je veku: No, kēr
je dvoru preskvoim grātū?
menle nobjēvū, za to, ko
mi dva nista za to? gravžal
se jima je, pa kaj sta si otla
pomagat. In ta star brāh
met prav privižezn!
Nei ne veva kdo je ta
človek, kumu bom napravat

ano pojedno tom povelu
me prince in generale
Ker so per grabin bli,
de ga boi spoznala Ker
je prestvoicu ta grabin.
Ko pride tint Jan, Jan
je kralj van publicat:
de imam kosil perprav
len, de Ker ste bli per
grabin priste mi na
pojedno! Mi tu' gresta
te dva brata, grofa. Jen
ta mlajci jih je met za
nova jemu: No, prav:
tok zdej vama je ze jest
zmankal vama! Za
ist ist se jima je
zdel, Ker jih je za nova
jemu, pa si nista mogla
po magat.

No zdaj so šli na pojedino
uri. Gen tega ovranga
italarja je pa ferber jemu
kolk bojo kej mēl'; jēn
tū' ta stavvar, pa ne na
pojedno, on je sou le gledat,
pa ne uimer, on je sou
uitalo. Bo noter uitalo pri:
se, klade, nastila, podstila:
va in vojne komendēra.
Mi primi no generali so
šli na pojedini; jēh pribe
ta hūi gledat hēr be hin
opraskan, ko ga je tadej
oprašnila, bo je čez grāt'n
skočil: Gen nobenga ni
bo uak je jemu lep
kriht. In potlej kravarica
prav: Tle be vol u nai
štal je jed'n, kje opras:
kan po hi. Ta hēr ta
starga krala ga grē okrivaj

gledat, in spregat, kol' utegne
res tist bit. Men ga gleda,
nilitik je bin ta prav.
Men se otrasi, kar prav:
Ja, moj sov kaj bom
pocela ta onran itarvar
men ni za uzet, prav hi
preko vojno oiet. Ja voie
prav: Kar je, tje, voje
roke ne bom nezaj karcu,
ali urnaknu, kar im
reku, im reku.

In potem so ga uzet za
zeta, za tega mladga brata.
In so oiet napravlat no
rounal; ta se pa ni nei
memu, kar nitel je bin pri
vojnik, je on vojne
bomendevrou, itreglou
in var onran hvodu
zmeram po stal.

In kralica, nevesta se
veikrat jōka: Māj sōz,
de je mene tako ītrafor, de
hom jāj mogla tega ōsran:
ga vēia uzēt. Napraul
so ōhiet, in greib h porōk:
prinčēzna se napravu
lepō: ta mlaigā so pa
prosil, vet' se razprav,
preoblejku in lepo unev
vet' ion h porōk: in so
ga komej nāprosil, de se
jē an mal unev, preo:
blejku pa neī: pa jē
ion tob ves ōsran h po:
rōk. Princēzna se jōka,
de se jē vvol vargla:
Kaj hom poīls, bō me
jā nam, kaj bojo b'v'e
rieit: Ja nova kralica,
ma ōsvanga krala.

Potem grevo h porôk.

Trivejo ov porôke nezaj;
ta mlad pa kar ušlo
povkivavat jên narilat
jên bone rihet. Druga
družba so mêl ôceti
verele; ženin je pa le
kar ušel hin; so pil
na zdravje ženina jên
neveste; No ženina mi
zraven blo; jên grevo
ušalo ga lepo prost: de
priv h nam, in se znam
hoš veretu. In ta itava
gre, piše glaj vina, in
ozame boiček kruha,
pa zahval pa gre nazaj
ušalo. In prvična se
jôka: Haj kom počelo,
stem obôgin butnam.
No potem gre an Val,
de je tukaj nov Val,

Kar pōla an priē, kēr
ōē portant tega noviga krala
karkšen bo kēj za vojškō.
In je tō zapisan u priē:
Mōvēh mēseneah naj
se perpravu ta nov kral
za vojškō. In ta star
kral prav: Jern mišlu
de bom vjici zglaue te
moje skerbi ja višm,
de drugai mi de bom
mogel se nam jet na voj,
sko. In grē praiāt tega
mlav'ga vitalo, In prav:
Zvej je paršu pišm, de
mōm jet na vojškō!
ta mlav prav: Pejte vi,
bom zē paršu za vam.
Ja star prav: Šōh pomagej
šōh pomagej! sej stern
lutelnam ne bo nei. Mozu

se hom le sam opërat,
Jen so mël pes tistmo
grad an ga starga kōjna
so mu rēkel Perzjōnar.
Bakaj, k'je hin mla' je
sile t'jō generala nom,
general ga pa ni' otr
prei dat. je rēku: Wej
ho nōt wital dokler mō,
re kej maroo grist, no,
tlej nej pa pogine sam.
No, ta star gre' i' vojō
ermavo na vojko in
reie tem mla'imo: Wej
grem na vojko, nej' tu'
ti! Ja mla' prav: Pejte
sami, hom zē parin za
vam. Ojame tistga starga
kvojna, pa se mēle najn
tako, de je k'je o' vōma
ion, nazaj prele dom gleibō
Prencēzna ga glela, prav:

Lejte, lejte! Kako je ta
naša šema šema na kroj
na reku, kako bo lej no
magov na vojak, rej se
jahat ne zna, ko šema
gre, pa vam gleba,
Ja mlen čval gre stem
starim kvojnem pocal,
camba, can, ca! In pri
de not uhōto, privēzē
tega starga perjōnaja in
mu garm; natakne par
stan na rōke in se prou
ne: na takga kvoja
koker blis, pa tak quont,
koker nas lepī general,
pa tak mei, de bo vagov
tri cente, pa n'gov ruob
negērov koker perō. In
vene šlabab na glavo, in se
proune: najentret herastam

lin, In perleti u vojsko
kér je lla nar kuj iz štur,
mam; on plane med né
z vojim meam; in je
tako sehou na vse plati; de
je kar vse ležal pod njim;
kar hmal me pokazajo
fano, de si volin, On se
se ni nei menu svoj
pót je terov pogumno naprej,
In mu pokazajo drugo fano:
Ure premagov, Ure je tvoj!
In se oberne sklonam
nazaj, teli nei, men nei,
kar sou je. In pride nazaj
ta whoito, kar vzame kar,
stan grobe, klamuzo zgla-
ve, je lin tak do prej.
Pa seve na tistga svojga
pejjonarja, pa gre po ca
namu.

Ta star pa prive iz svojo
ermavo vamu. Ta mlava
ga prava: Ali je lin kej
ta mlad tam? Ta star
prav: Kaj ga nisi ne vidu.
Ta mlava prav: Koko bo
pa ion. Na tega starga
pezzonarja je vedu to le
dama, pa je ion pocar zmir
zirona koker an maou,
in tako je vedu najin, de je
nazaj vam gleou; sto na,
so semo ne bo nei, sej se
na kvona ne zna set, var
se bo vojivet znot.

Ta mlad prive povs vam iz
starins pezzonarjem. Ta mlava
ga zagleda ker prav: Lejte,
lejte! Wejte gre to serna
vamu. Uje zirona ion je vam
gleou, zvej pa vam gre na
zirona gleia,

Ja star prav: Viđm de
sto šlevo ne ho mi, hom
se ja mogu sam opěrat.

In potem miše drug miim
se jětvet jěmret, prav,
tut šval hōēm ta nouga
švala postavit guoško.

Ja star špet prav: No
gdej je špet miim to, prav
tem novmo šval, al' los
ian na vojško? ta mlav prav:
Pejte le vi! hom žē parim
za nam! Ja star prav:
Viđm, de ne ho šrugai,
sej hom mogel sam šer,
hēt. In ta star grē ij
mojo ermašo na vojško:
ta mlav se poiaš za nim
ij mojins starins pežjōnar,
šem. Pa je glik tako reči
najn šoker prēv. Ja mlava
prav: Lejte, lejte ta šēmo

je gluh tak jenkret koker
unrug, je gluh tok narênu
zvej koker un dan. In grê
poian ojtistim pejjônar,
jem naprej. In pride h
anmu germ, ga met pri
vêje tam. In kar natahne
paritan na rôke, in sporne:
taiga kôzia koker blisk,
in tak quont koker ta
nar lepi general; in tak
mer, de ho vagov tri cente,
in v negov rôk regêron
koker perô. In vene vla,
hud na glavo, in se sporne
Seti hiter rav tam bii.
In perteli tej kêr je
Ma naj hujš vojika, gluh
tako koker to perovkrat.

On plane med nje je zmer
selat iz svojih meām
naprej in nazaj me raz-
krizim, kēr ga an hugar
sani na njegovo nogo, In
ta star mu da an fana,
ve si je on nogo obēzov:
in met reka naprej, tako,
ve je blo me podnim.
Kover je tōn se je kar
plac delov pod njegovim
meām, In mu kmal
kmal pokazējo fano, ve
volim vojsko: in on se
nei porajtov ni, on je
voj pot rekov se naprej.
In mu met pokazējo fano,
ve čit me si volim, me
je tuoj! On se zavije voj-
nem, pa gre uho to tebi
nei, meni nek.

In uzame svoj klub
zglave, na parstanj roke,
pa je lin glib tak ko prej.
Pa se uve na tit'ga starza
pejjo narja, pa je tov polas
vanu. In ta star prive
vam iz svojo evnabo. Ga
ta mlada praša: Ste kaj
viti tega mlad'ga? ta star
pran: E. nei, pran: an
drug je volin unkrat
vojko, in zdej met. Ja
mlad'ga pa ni'm nei vira.
In potem prive ta mlad
iz svojim pejjonarjem polas.
Ja mlada ga zagleda, pran:
Lejte, žē gre naša sēma!
Voker je jentret premojem
tako je drug.

Pa star man: Ja, det' jaz
veidu ko' je tiit clouk
ko' je men welej vojiko
volin? In napran pojedne,
in veie: kom ukop skliov
me generale jen prime,
Zakaj sej tiit je raven,
ko' je men vojiko volin;
ko' ho iantov pariu na
koril, tiit je. Jen je van
van publicerat: Ja in to
van ho koril ste povabjeni
mi primi jen generali
ko' moj pojedni in veseli!
In parit jih je strano
velik primov in generalov;
pa iantovga nojenja ni ko.
Potem so se pogovarjal sami
med seboj, ko so mit no jedi:
ko' he him kak tak. Na
morojo ga najit sam in to

vojina mislim in beséam,
bravarica gre noter nítel
brane molst: kër pome
gorpe: Naš itelar je na
šantor glis rano preozuje
na nog! Gorpa ročno pome
gorpovu starinu generalu
kaj itavva veta nítel.
Ja star kitro gre špēgat
nítel. Ja mlat se glis
preozuje; je na glis tist
šarantelj: jemu, ko mu za
je na vojič van, ve je vojo
rano obērov. Ja star na
šarantelj porpa, kër je
šrivaj špēgov kaj to mlat
vêla. Mitro pošlejo murj.
An za prōjo lepo: ve pomej
nam ti, kaver vočiš nítel,
ve voljevš tal, kaver na ne,
na ne, ipa ves ôrtan!

No, ta mlad prau: Zdej
vam hom na povešou:

Jaj imam dva brata,
N: ta oha grofa, pa je
voče umaru, je na čaršofu:
de ga mōrjo jev vabtat
tri večere: ta paru večer
ta naj starej; in ta drug
večer ta rēvīn; ta tretk večer
pa ta naj mlad. Tulej je ta
paru večer ta starej zglikov
zmenōj, de in jāj ion na
mest njega na vabto. N: je
van rēvīn tou golvinarjev.
So to le; ta drug večer je
zglikov ta drug zmano,
n: je van vnanajst to.
So ta le. Ta paru večer, so
in ion na vabto v nanajste
v vnanajste ure; kolker je
anajste ura othila, se je na
vperu grab. Voče prau:

No, al. si to? jag i'm rēku:
ja, in mi jē van klakub,
jē rēku: iē hoī ta klakub
na glauo vjan, kamor si
hoī quishu, tan hoī najentkret
nejentkret; ta drag veier
mi jē van voie parstan;
in jē rēku: kaver hoī ta
parstan na rōko natallu, kar
si hoī quishu, to hoī jēmu:
ta trēk veier mi jē van
voie pa moīno. Jē rēku:
No noter jē vner ga nmej
kolber hoīs, milol ti ga
fman'kal ne ho. No tukēj
jē vjē klakub, parstan na
moīna in me! Ja mlada
princērna: v'jūt' moj
moj! ste seve me
veseli vo telu! Ve si ti
tar' tei! An ga objarne,
jubili in stine na persi.

Ta nov bratj Kar nata^{le} ne
parstan na rove, pa pov²
ne: tako kočijo, de bo Kar
žvenketala, pa take konje
bo blisk: pa se je usēu
iz ruvo gorpo u kočijo,
in se je pelou na ipen^{er},
de je vse gledal za njim.
Se je pelou ta nov bratj
tako, de je vse žvenketal
za njim, in ilo bo blisk.
Jaz in se pa naveličov
liti pri te istorji, in pa
rou kam iz ruvin petam
in molvin jezikom.